

[Maigaard.]

i kapitel I B, er udtrykkelig et tilbud til stats- og regeringscheferne, som skal tage stilling til den på topmødet i Luxembourg i april.

Definitionen består af seks elementer. Den europæiske Union skal være en enhed over for verden, den skal føre en fælles politik på det økonomiske og monetære område, den har et element, som består i en social- og regionalfond, den skal bidrage til at beskytte borgernes rettigheder, den skal understøttes med institutioner, der har nødvendige beføjelser, og den skal opbygges gradvis.

For at virkeliggøre denne helhedsopfattelse foreslår Tindemans i alt 55 konkrete og praktiske forslag gennemført. De er endda så konkrete og praktiske, ser jeg, at spørgsmålet om refusion af lægeregninger skal gøres til et problem i den europæiske union. Disse 55 forslag, som vores konkrete og praktiske regering helst vil snakke om enkeltvis, har imidlertid et fælles sigte. De skal virkeliggøre den målsætning for den europæiske union, som Tindemans foreslår. Han siger selv: „I dette store perspektiv hænger alt nøje sammen, og det er summen af de parallelt gennemførte fremskridt, der udgør den kvalitetsmæssige ændring, som svarer til den europæiske union.“

Derfor kan regeringen efter vores opfattelse ikke krybe ned under den pragmatiske paraply og diskutere enkeltforslag og teknik. Den må tage stilling til det, der er enkeltforslagenes mening og mål. Derved vil den berige den danske markedsdebat. Jeg håber, at det bliver tilfældet i dag.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Lad mig til en begyndelse takke hr. Maigaard og hr. Gert Petersen for deres initiativ til at få en drøftelse her i tinget på grundlag af statsminister Tindemans' rapport om den europæiske union.

Det er min hensigt stort set at begrænse mig til de mere generelle afsnit af rapporten, og herefter vil udenrigs- og økonomiministeren redegøre for regeringens holdning til de konkrete forslag, der fremsættes af Tindemans.

Jeg tror, det er nyttigt, at folketinget holder en debat om den europæiske union, ikke fordi regeringen skal ind i forhandlin-

ger med de andre EF-lande om at udforme en ny traktat, men simpelt hen fordi der er behov for at få bragt den danske Europadebat ind i et fornuftigt leje.

Denne debat har haft en tendens til at svinge mellem, hvad jeg vil kalde to yderpunkter. Enten har man diskuteret samarbejdet, som om det var et Europas Forenede Stater, det drejede sig om, eller også har man diskuteret det, som om der blot var tale om en toldunion. Jeg mener, at debatten herhjemme i højere grad må placeres et fornuftigt sted imellem disse to yderpunkter.

Der kan være grund til indledningsvis at understrege, at hr. Tindemans' rapport netop er en rapport. Han fremhæver udtrykkeligt, at han med vilje har undladt at udarbejde noget, der delvis giver sig ud for at være et udkast til en fremtidig unionsforfatning. Rapporten er, som han siger, en skitse af mål og midler, der kan tilføre Europa ny livskraft og gøre det muligt at komme ud af det nuværende dødvande. Der er derfor ikke tale om, at de 9 landes regeringer skal godkende eller forkaste det, der er fremlagt.

Det udgangspunkt, hr. Tindemans har valgt, har vist sig efter min opfattelse særdeles frugtbart. Resultatet er efter regeringens opfattelse blevet et værdifuldt dokument. Jeg vil gerne udtrykke min anerkendelse af det arbejde, den belgiske statsminister har lagt i denne rapport.

Rapporten vil i den kommende tid tjene som en nyttig inspiration for debatten om Europas fremtid. Den vil hermed — det tror jeg ganske bestemt — bidrage til den videre udvikling af det europæiske samarbejde i de kommende år.

Men hvad er det nu for en fremtid, vi ønsker for Europa? Hvad er det, Danmark søger at bidrage til med sit medlemskab af Det europæiske Fællesskab?

Ja, vi ønsker for det første at se Europa blive i stand til at spille en mere selvstændig rolle. Der er hermed ikke tale om, at Europa skal søge at slå sig op som en stormagt eller søge at rivalisere med supermagterne. Men vore lande er i disse år stillet over for en række udfordringer fra et ustabil verdensøkonomisk system, og de strukturer, som blev etableret efter den anden verdenskrig, trues af sammenbrud. Samtidig har Europa